

377.

На основу члана 230. Закона о Војсци Југославије („Службени лист СРЈ“, бр. 87/93 и 24/94), Савезна влада доноси

УРЕДБУ⁴

О НАЧИНУ ОСТВАРИВАЊА ПРАВА ИЗ ЗДРАВСТВЕНОГ ОСИГУРАЊА ВОЈНИХ ОСИГУРАНИКА И ЧЛАНОВА ЊИХОВИХ ПОРОДИЦА

I. ОСНОВНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 1.

Овом уредбом уређује се начин остваривања права из здравственог осигурања војних осигураника и чланова њихових породица (у даљем тексту: осигурана лица) утврђених Законом о Војсци Југославије (у даљем тексту: Закон).

Члан 2.

Осигурано лице остварује здравствену заштиту у војној здравственој установи на подручју на коме је пребивалиште тог лица (у даљем тексту: пребивалиште). Осигурано лице може здравствену заштиту остварити и у војној здравственој установи на подручју на коме је на служби или на раду (у даљем тексту: место службе).

Осигурано лице остварује здравствену заштиту на основу здравствене књижице коју је издао надлежни војни орган.

II. ОСТВАРИВАЊЕ ЗДРАВСТВЕНЕ ЗАШТИТЕ

1. Избор здравствене установе и здравственог радника

Члан 3.

Ради остваривања здравствене заштите, осигурано лице може изабрати здравствену установу и здравственог радника који ће му пружати здравствену заштиту, писменом или усменом изјавом.

2. Остваривање здравствене заштите у војним здравственим установама

Члан 4.

Осигурано лице које остварује здравствену заштиту у војној здравственој установи остварује ту заштиту у трупној или гарнизонској амбуланти, војној болници или другој здравственој установи у свом пребивалишту, односно месту службе.

Члан 5.

Војни лекар обавезан је да прими осигурано лице и да га, по потреби, прегледа, да изврши потребне медицинске интервенције, пружи потребне савете, пропише лек и предузме друге мере неопходне за лечење осигураног лица, као и да утврђено чињенично стање, односно оцену и мишљење унесе у здравствену књижицу осигураног лица.

Војни лекар који је утврдио привремену неспособност за рад професионалног војника дужан је да, у року од три дана пре навршених 30 дана непрекидног боловања, упутити тог војника на преглед надлежној војнолекарској комисији, осим ако се професионални војник налази на болничком лечењу.

Оцена војног лекара о радној способности професионалног војника обавезна је све док војнолекарска комисија не да своју оцену.

Члан 6.

Осигурано лице остварује здравствену заштиту код војног лекара специјалисте на основу упута војног лекара опште праксе.

Изузетно од одредбе става 1. овог члана, ако се војна здравствена установа налази у месту службе, односно у пребивалишту осигураног лица, осигурано лице може остваривати здравствену заштиту без упута код војног лекара специјалисте.

Члан 7.

Осигурано лице остварује стационарно лечење у војној болници или другој војној стационарној здравственој установи (у даљем тексту: војна стационарна здравствена установа) према пребивалишту, односно месту службе тог лица, по упуту војног лекара, који важи најдуже 30 дана, осим у хитним случајевима кад лечење остварује без упута.

Ако се утврди да постоје медицинске индикације за стационарно лечење, војна стационарна здравствена установа дужна је да у хитном случају одмах обезбеди смештај и предузме лечење осигураног лица, а у осталим случајевима — да закаже пријем на лечење.

Ако војна стационарна здравствена установа уврди да стационарно лечење није неопходно, дужна је да о томе обавести осигурано лице и војног лекара који је издао упут, уз образложен предлог за даље лечење.

Члан 8.

Ако у пребивалишту, односно месту службе осигураног лица нема војне стационарне здравствене установе која је оспособљена за пружање појединих облика здравствене заштите, војни лекар односно војна стационарна здравствена установа, по обављеном прегледу осигураног лица, одређује у коју ће војну, односно цивилну стационарну здравствену установу упутити осигурано лице.

Војна стационарна здравствена установа из става 1. овог члана обавештава војног лекара, који је упутити осигурано лице да је то лице упућено на лечење у другу стационарну здравствену установу.

3. Остваривање здравствене заштите у стану осигураног лица

Члан 9.

Осигурано лице може остварити здравствену заштиту у свом стану (кућно лечење) ако је то медицински индиковано и ако је такву здравствену заштиту могућно спровести.

Потребу и начин остваривања здравствене заштите из става 1. овог члана утврђује лекар, војнолекарска комисија, као и стационарна здравствена установа при отпуштању осигураног лица са стационарног лечења.

4. Остваривање здравствене заштите у војним здравственим установама, цивилним здравственим установама и другим специјализованим установама за медицинску рехабилитацију

Члан 10.

Осигурано лице остварује медицинску рехабилитацију у војној, односно цивилној здравственој ус-

⁴ Објављена у „Службеном листу СРЈ“, број 36 од 29. априла 1994. године.

танови, односно другој специјализованој установи за медицинску рехабилитацију у случајевима у којима је такво лечење медицински индиковано.

Члан 11.

Потребу за медицинском рехабилитацијом осигураног лица у војној, односно цивилној здравственој установи, односно другој специјализованој установи утврђује лекар специјалиста. Уз предлог о потреби медицинске рехабилитације, лекар специјалиста прилаже одговарајућу медицинску документацију.

Осигурано лице, с предлогом лекара специјалисте, јавља се свом лекару који образује медицинску документацију и доставља је санитетској служби армије, односно Команде ратне морнарице (у даљем тексту: санитетска служба) надлежној према пребивалишту осигураног лица. Санитетска служба, односно орган кога та служба овласти даје одобрење за медицинску рехабилитацију.

За осигурана лица на стационарном лечењу поступак из става 2. овог члана спроводи стационарна здравствена установа у којој се лечи осигурано лице.

Одобрење санитетске службе није потребно за медицинску рехабилитацију која се спроводи у војној болници, војномедицинском центру или Војномедицинској академији.

Члан 12.

Ако санитетска служба не одобри медицинску рехабилитацију, осигурано лице може изјавити жалбу Фонду социјалног осигурања војних осигураника (у даљем тексту: Фонд), преко надлежне санитетске службе или непосредно.

5. Остваривање здравствене заштите деце војних осигураника у лечилиштима за рехабилитацију применом природних фактора лечења

Члан 13.

Здравствену заштиту у лечилиштима за рехабилитацију применом природних фактора лечења (деца лечилишта) могу остваривати деца осигураника лица ако је такво лечење медицински индиковано.

Индикације за остваривање здравствене заштите у смислу става 1. овог члана утврђује надлежна санитетска служба.

Деца из става 1. овог члана могу остварити здравствену заштиту у дечјим лечилиштима једанпут у току календарске године.

Потребу остваривања здравствене заштите из става 1. овог члана утврђује лекар специјалиста — педијатар.

Члан 14.

Ако санитетска служба не одобри остваривање здравствене заштите у дечјем лечилишту, родитељ, односно старатељ може изјавити жалбу Фонду преко надлежне санитетске службе или непосредно.

6. Остваривање здравствене заштите у хитним случајевима

Члан 15.

У хитним случајевима осигурано лице може остварити медицинску помоћ без упута, и то у најближој здравственој установи која може пружити адекватну здравствену заштиту.

Члан 16.

Хитном медицинском помоћи, у смислу ове уредбе, сматра се пружање здравствених услуга које су неопходне да се отклони непосредна опасност за живот и здравље осигураног лица.

Члан 17.

Ако је у тежим случајевима обољења или повреде неопходно да се осигурано лице хитно превезе у здравствену установу ради пружања медицинске помоћи, осигурано лице има право да користи превозно средство за хитну помоћ.

7. Остваривање права на протетичка и ортогичка средства, зубнопротетичка средства, очна и слушна помагала, помагала за омогућавање гласног говора, санитарне справе и друга помагала

Члан 18.

Право на протетичка и ортогичка средства, зубнопротетичка средства, очна и слушна помагала, помагала за омогућавање гласног говора, санитарне справе и друга помагала осигурано лице остварује у здравственим установама, односно у организацијама које израђују та средства и помагала, односно које се баве набавком и испоруком тих средстава и помагала.

Осигурано лице остварује право на средства и помагала из става 1. овог члана по предлогу лекара специјалисте, који оверава надлежна стручна служба, односно санитетски орган кога та служба овласти.

Општим актом Скупштине Фонда ближе се уређују врсте и индикације за помагала и средства из става 1. овог члана, стандарди за материјале од којих се та помагала и средства израђују, рокови трајања и услови за израду, односно набавку тих средстава и помагала.

Уговор о изради, односно набавци и испоруци средстава и помагала из става 1. овог члана закључује надлежна санитетска служба са организацијама које израђују, односно набављају и испоручују та средства и помагала.

Члан 19.

Трошкови израде средстава и помагала из члана 18. ове уредбе од стандардног материјала падају на терет средстава Фонда, осим ако је одлуком Скупштине Фонда одређено да осигурано лице накнађује део тих трошкова.

8. Прописивање и издавање лекова

Члан 20.

Осигураном лицу могу се, на терет средстава Фонда, прописивати и издавати сви лекови који су одобрени за стављање у промет и употребу у Савезној Републици Југославији.

Лекар прописује осигураном лицу лек на рецепту.

У случајевима у којима није прописано учешће осигураника лица у трошковима коришћења здравствене заштите, на рецепт се ставља ознака: „НП“ (не партиципира).

Члан 21.

Набавку у иностранству лекова који се не могу набавити у Југославији одобрава, на предлог лекара појединца или здравствене установе, организацијска јединица Генералштаба Војске Југославије надлежна за послове санитетског обезбеђења.

9. Накнада трошкова коришћења здравствене услуге на начин и под условима који нису одређени овом уредбом

Члан 22.

Ако осигурано лице оствари здравствену заштиту на начин који није предвиђен овом уредбом, сноси трошкове коришћења здравствене услуге, и то:

1) ако без упута надлежног лекара оствари здравствену заштиту код лекара специјалисте у пребивалишту или месту службе или у другом месту, сноси део трошкова коришћења здравствене услуге и трошкове превоза, исхране и боравка у другом месту увећане по том основу;

2) ако са упутом надлежног лекара, на свој захтев, оствари здравствену заштиту у цивилној здравственој установи, сноси део трошкова увећан по том основу;

3) ако са упутом надлежног лекара, на свој захтев, оствари здравствену заштиту код војне здравствене установе у другом месту, а не у месту у које га упућује надлежни лекар, сноси део трошкова превоза, исхране и боравка у другом месту увећан по том основу;

4) ако оствари медицинску рехабилитацију супротно одредбама члана 11. ове уредбе, сноси све трошкове;

5) ако превоз средством хитне помоћи није био оправдан, о чему мишљење даје лекар који је осигурано лице прегледао, сноси трошкове тог превоза;

6) ако захтева да му се одобрено средство, помагало или санитарна справа из члана 18. ове уредбе изда, односно изради од материјала који није прописан као стандардни материјал, сноси разлику у цени коштања за такво издато, односно израђено средство, помагало или санитарну справу.

10. Накнада трошкова цивилним здравственим установама за пружену здравствену заштиту осигураним лицима

Члан 23.

Трошкове цивилним здравственим установама и другим здравственим установама и предузећима за пружене здравствене услуге и издате лекове осигураним лицима накнађује надлежна команда гарнизона или орган који та команда овласти према пребивалишту, односно месту службе осигураног лица коме је пружена здравствена услуга.

Члан 24.

Трошкови из члана 23. ове уредбе накнађују се по ценама здравствених услуга по којима се обрачунавају трошкови здравствених услуга осигураним лицима код правног лица из области здравственог осигурања на подручју на коме се налази цивилна здравствена установа која је пружила здравствену услугу.

Члан 25.

Накнада трошкова за пружене здравствене услуге осигураним лицима уређује се договором или уговором закљученим између цивилне здравствене установе и надлежне санитетске службе, односно између носилаца здравственог осигурања у републици чланици и надлежне војне санитетске службе.

11. Остваривање здравствене заштите у иностранству

Члан 26.

Осигурана лица која остварују здравствену заштиту у иностранству упућују се на лечење у ино-

странство и из иностранства на лечење у Југославији на начин који пропише савезни министар за одбрану.

III. НАЧИН ОСТВАРИВАЊА ПРАВА НА НАКНАДЕ И ПОМОЋИ

1. Утврђивање и евидентирање привремене спречености за рад осигураног лица-професионалног војника

Члан 27.

Почетак и престанак привремене спречености за рад осигураног лица-професионалног војника одређује војни лекар трупне или гарнизонске амбуланте, односно надлежна војнолекарска комисија.

Изузетно од одредбе става 1. овог члана, почетак и престанак привремене спречености за рад осигураног лица-професионалног војника који се налази на служби, односно на раду у месту у коме нема војног лекара одређује или одобрава цивилни лекар.

Члан 28.

Привремена спреченост за рад осигураног лица-професионалног војника у случајевима из члана 21. став 1. тач. 1. до 5. и тачка 7. Закона утврђује се на основу лекарског прегледа и медицинске документације о здравственом стању осигураног лица. Изузетно, ако је то медицински оправдано, привремена спреченост за рад може се утврдити само на основу медицинске документације.

Члан 29.

Почетак и престанак привремене спречености за рад осигураног лица-професионалног војника евидентира војни лекар трупне или гарнизонске амбуланте у књизи амбулантних прегледа, односно у здравственом картону и у здравственој књижици осигураног лица.

2. Остваривање других накнада и помоћи

Члан 30.

Осигурано лице-професионални војник и чланови његове породице остварују накнаду путних трошкова, накнаду погребних трошкова и посмртну помоћ код војне јединице, односно војне установе код које је осигурано лице-професионални војник било на служби.

Осигурано лице-професионални војник који је на раду у државном органу или организацији и чланови његове породице остварују накнаду путних трошкова, накнаду погребних трошкова и посмртну помоћ код војне јединице, односно војне установе која га је упутила на рад.

Осигурано лице-професионални војник који је на служби, односно на раду у иностранству и чланови његове породице, као и осигурана лица која се упућују на лечење у иностранство, односно која се враћају са лечења из иностранства, остварују накнаду путних трошкова, накнаду погребних трошкова и посмртну помоћ код војне јединице, односно војне установе која их је упутила у иностранство.

Члан 31.

Изузетно од одредаба члана 30. ове уредбе, накнаду путних трошкова осигураним члановима породице осигураног лица-професионалног војника који због премештаја или школовања немају пребивалиште у месту у коме је осигурано лице-профе-

сионални војник на служби, исплаћује војна јединица, односно војна установа код које је осигурано лице било на служби пре премештаја или упућивања на школовање, односно надлежна команда гарнизона на чијем је подручју пребивалиште члана породице.

Члан 32.

Корисници војних пензија и чланови њихових породица остварују права на накнаде и помоћи из члана 30. ове уредбе и трошкове у вези са лечењем код команде гарнизона на чијем се подручју налази њихово пребивалиште.

Члан 33.

Лице које је сахранило осигурано лице у иностранству има право на накнаду погребних трошкова у висини стварних погребних трошкова у земљи у којој је осигурано лице умрло.

Накнаду из става 1. овог члана исплаћује команда гарнизона надлежна према пребивалишту осигураног лица, по курсу валуте земље у којој је осигурано лице умрло, а који је важио на дан смрти осигураног лица.

Члан 34.

Члановима породице које је осигурано лице умрло у иностранству издржавало до своје смрти и који су с војним осигураником боравили у иностранству припада посмртна помоћ у висини која би им припадала да је осигурано лице умрло у Југославији.

Члан 35.

Команда војне јединице, односно војне установе жалбу осигураног лица на решење о остваривању права на накнаду и помоћ, са свим списима, доставља Фонду.

IV. ЗДРАВСТВЕНА КЊИЖИЦА

Члан 36.

Ради доказивања својства осигураног лица и остваривања права из здравственог осигурања, осигураним лицима издаје се здравствена књижица.

Члан 37.

Здравствена књижица издаје се на захтев осигураног лица.

Издавање здравствене књижице евидентира војна јединица, односно војна установа у уписник предмета управног поступка покренутог по захтеву странке. Број под којим је евидентирана здравствена књижица уписује се у здравствену књижицу, односно исправу.

Члан 38.

Осигураном лицу коме, на његов захтев, није издата здравствена књижица, за њега или за члана његове породице, команда војне јединице, односно војне установе надлежна за издавање здравствених књижица, односно исправа дужна је да донесе писмено решење.

Против решења из става 1. овог члана може се изјавити жалба Фонду.

V. ПРЕЛАЗНЕ И ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 39.

Савезни министар за одбрану донеће, у року од 60 дана од дана ступања на снагу ове уредбе, про-

писе за извршавање одредаба ове уредбе које се одnose на: остваривање и коришћење здравствене заштите, избор здравствене установе и лекара, остваривање здравствене заштите у иностранству, остваривање права на накнаде и помоћи и на здравствену књижицу.

Члан 40.

Даном ступања на снагу ове уредбе престаје да важи Правилник о начину остваривања права из здравственог осигурања војних осигураника и чланова њихових породица („Службени лист СФРЈ“, бр. 31/74, 16/77 и 13/91).

Члан 41.

Ова уредба ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ“.

Савезна влада

Е.п. бр. 271
28. априла 1994. године
Београд

Председник,
др Радоје Контић, с. р.